

MICHEL-PIGNOLET DE MONTÉCLAIR
(Andelot-Blanchevillla, França 1667 – Domont, França 1737)

PLAINTÉ À DEUX VIOLONS

LOUIS-ANTOINE LEFEBVRE
(ca. 1700 – La Ferté-sous-Jouarre, França 1763)

“VENEZ CHÈRE OMBRE” DE LES REGRETS

JEAN-FRANÇOIS DANDRIEU
(París 1682 – 1738)

SONATA N. 3 EN SOL MENOR, OP. 1

Adagio
Allegro
Adagio
Giga

MICHEL-PIGNOLET DE MONTÉCLAIR

LA BERGÈRE

Prenons une route nouvelle
Loin des yeux de Tircis (Récitatif)
Que cest un tourment extrême (Air)
Sommeil. Mais, sur cette paisible rive

JEAN-FRANÇOIS DANDRIEU

SONATA N. 4 EN LA MAJOR, OP. 1

Adagio
Allegro
Vivace
Largo
Vivace

ÉLISABETH JACQUET DE LA GUERRE

(París 1665 – 1729)

LE SOMMEIL DULISSE

Symphonie
Après mille travaux (Récitatif)
Sur une mer orageuse (Gracieusement et un peu louré)
Il en frémit (Récitatif)
Pour perdre ce guerrie (Tempête)
Venez Minerve (Air)
Nos voeux sont exaucés (Récitatif)
Dormez (Sommeil)
Mais, quel songe se mêle à cet enchantement (Récitatif)
Ulisse que la gloire appelle (Air)

LOUIS-NICOLAS CLÉRAMBAULT

(París 1676 – 1749)

SONATA EN SOL MAJOR “LA FÉLICITÉ”, C 52

LÉANDRE ET HÉRO

Ritournelle, Lentement et tendrement
Loin de la jeune Héro
Non, cest trop soutenir (Air)
À ces mots du rivage (Récitatif)
Dieux des mers (Air)

Cependant sur les flots (Récitatif)
Tous les vents déchaînés (Tempête)
Cen est fait il périt (Récitatif)
Amour, tiran des tendres cœurs (Air)

La durada aproximada del concert és de 75'

EMMANUELLE DE NEGRI, SOPRANO

LE CONSORT:

Théotime Langlois de Swarte, violí
Sophie de Bardonnèche, violí
Louise Pierrard, viola da gamba
Justin Taylor, clavecí

COMENTARI

per **Eva Sandoval**

SAGUES MUSICALS

Els Dandrieu, Jacquet i Clérambault, igual com els llegendaris Rameau, Couperin o Forqueray, van constituir rellevants dinasties de músics gals que, en alguns casos, es van estendre més de 250 anys en el temps. Jean-François Dandrieu (1682-1738) va ser un dels compositors francesos per a tecla més prominents del s. XVIII. L'estil contrapuntístic germànic de la seva escriptura, la fluïdesa i l'elegància italianitzant de les seves melodies i l'expressió d'afectes molt variats s'evidencien ja en les seves primerenques 6 Sonates en trio, op. 1 del 1705.

La parisenca família musical Jacquet enfonsa les seves arrels en les primeres dècades del s. XVII, moment en què naixia la cantata de cambra a Itàlia: una escena dramàtica en miniatura per a una o més veus amb acompanyament instrumental. La seva contrapart francesa va sorgir gairebé un segle després al caliu de les acadèmies, societats i salons que van proliferar principalment a París. Élisabeth Jacquet de la Guerre (1665-1729) serà recordada, entre altres coses, per les seves innovacions en l'adaptació a l'àmbit franc de la fórmula italiana d'aquest gènere. En una hàbil combinació de passatges instrumentals amb recitatius i àries, *Le Sommeil*

d'*Ulisse* (El somni d'Ulisses) (ca. 1715) il·lustra la lluita de l'heroi amb Neptú: el seu naufragi, el rescat de Minerva i la interpretació allegòrica final.

L'apogeu de la cantata francesa del s. XVIII va estar en mans de Louis-Nicolas Clérambault (1676-1749), els avantpassats del qual van servir els reis de França des del s. XV. *Léandre et Héro* (Leandro i Hero) (1713) ens explica la història d'un amor prohibit que desemboca en el naufragi de Leandro i el suïcidi d'Hero. La naturalitat en la conducció de les veus, així com la imbricació del lirisme francès en els recitatius (potenciat per les mateixes característiques de l'idioma) amb la brillantor italiana en les àries, són trets identitaris de les cantates de Clérambault. En aquest sentit, la combinació de trets nacionals és particularment acusada en les seves sonates en trio, com la Sonata en Sol "La félicité", C. 52, que a més exhibeix el profund sentit expressiu i emocional del seu discurs.

Per la seva part, Michel-Pignolet de Montéclair (1667-1737) està considerat un dels primers compositors de cantates a França. Les seves partitures mostren una sensibilitat particular cap a la funció dramàtica del timbre i de l'harmonia, com passa en la nombrosa base instrumental de *La bergère* (La pastora) (1728). La protagonista ens trasllada al seu somni bucòlic en què s'enalteixen les bel·leses i meravelles de la naturalesa.

El declivi de la cantata francesa va coincidir amb el cultiu de la coneguda com a "cantatille" de la dècada del 1730. Es tracta d'una composició més concisa que s'ha definit com la versió rococó de la cantata barroca. A aquest subgènere pertany *Les regrets* (Els remordiments) (1748). En la seva ària d'obertura, "Venez chère ombre" (Vine estimada ombra), els captivadors girs i ornaments vocals evocuen el caràcter lànguid i malenconiós del text. Poques dècades de vida li quedaven a aquest gènere. I és que un producte que havia nascut lligat al món aristocràtic estava destinat a morir amb l'arribada de la Revolució.

PRINCIPALS MITJANS PATROCINADORS

LA VANGUARDIA

**CATALUNYA
RÀDIO**